

competentă beneficiază în România de forța probantă în privința constatărilor pe care le cuprinde, dacă satisface exigențele necesare autenticității sale conform legii statului de sediu al instanței.”

În cadrul normelor materiale care interesează dreptul internațional privat, o poziție specială o ocupă normele de aplicație imediată (necesară).

2. Normele (legile) de aplicație imediată (necesară)

2.1. Criteriile după care se definește norma de aplicație imediată (necesară)

În literatura de specialitate se admite existența normelor de aplicație imediată (necesară) dar, în privința definirii sau caracterizării lor s-au propus următoarele criterii:²⁰⁵

- *Criteriile formaliste;*
- *Criteriile tehnice;*
- *Criteriile finaliste.*

• *Criteriile formaliste.* În literatura de specialitate în privința acestor criterii s-au format două opinii. Într-o primă opinie, se susține că, normele de aplicație imediată au un caracter imperativ, determinând domeniul lor de aplicare în spațiu în mod unilateral, excluzând astfel aplicarea normei conflictuale obișnuite și înlăturând în toate situațiile aplicarea legii străine. Așadar, ori de câte ori se determină domeniul de aplicare în spațiu al legii proprii și nu se pune problema aplicării legii străine, aplicarea acesteia fiind exclusă, de neconceput, suntem în prezența legilor de aplicație imediată. Într-o altă opinie, se precizează că normele de aplicație imediată sunt acelea care au un domeniu de aplicare în spațiu mai mare decât ar rezulta în mod normal prin folosirea normei conflictuale. Criteriile formaliste nu sunt însă suficiente întrucât situațiile în care legiuitorul stabilește domeniul de aplicare în spațiu a unei asemenea legi sunt puține.²⁰⁶

• *Criteriile tehnice.* Prin folosirea acestor criterii s-a încercat apropierea normelor de aplicație imediată fie de normele teritoriale, fie de normele de ordine publică. Deci, s-au format două opinii. Într-o primă opinie se consideră că sunt norme de aplicație imediată normele teritoriale punându-se semnul egalității între normele de aplicație imediată și cele teritoriale (*lex fori, lex rei sitae, locus rigit actum, lex domicili*).

²⁰⁵ I., P., Filipescu, A.,I., Filipescu. *Tratat de drept internațional privat*, ediție revăzută și adăugită, Editura Universul Juridic, București, 2005, pp.41-42; I., Macovei. *Drept internațional privat*, Editura C. H. Beck, București, 2011, p.24; D.-Al., Sitaru. *Drept internațional privat*, Editura Lumina Lex, București, 2001, p. 38; S., Deleanu. *Drept internațional privat. Partea generală*, Editura Universul Juridic, București, 2013, pp. 75-78.

²⁰⁶ „Unele norme juridice își determină domeniul de aplicare în spațiu, fără a fi norme de aplicație imediată. Așa sunt de exemplu, normele juridice care se iau în considerare numai într-o anumită regiune. Aceste norme, pot eventual, să se aplice în cazul în care norma conflictuală a forului trimitela legea căreia ele aparțin.” Apud nota de subsol nr. 2, din, S., Deleanu. *Drept internațional privat. Partea generală*, Editura Universul Juridic, București, 2013, p. 78.

Acestei opinii i se aduc următoarele critici: legile teritoriale nu sunt toate de aplicație imediată, spre exemplu *regula lex rei sitae*. Într-o altă opinie se consideră că, legile de aplicație imediată sunt cele de ordine publică. În ceea ce privește analiza normelor de aplicație imediată ca norme de ordine publică, trebuie să se facă întâi distincție între normele de ordine publică în dreptul intern și normele de ordine publică în dreptul internațional privat. Trebuie menționat că, normele de aplicație imediată nu pot fi asimilate normelor de ordine publică din dreptul intern întrucât nu orice normă imperativă care aparține ordinii publice este și normă de aplicație imediată. Totuși normele de aplicație imediată se disting de normele de ordine publică din dreptul internațional privat. Ca atare, împotriva acestei opinii se aduc următoarele argumente: aplicarea ordinii publice în dreptul internațional privat presupune desemnarea prealabilă a legii străine, pe când legile de aplicație imediată presupun că exprimă interese atât de importante în domeniul lor de acțiune încât nu se poate desemna și aplica o lege străină. De asemenea, trebuie avut în vedere că în situația în care cele două noțiuni au același înțeles una dintre ele este inutilă deoarece nu servește la nimic. Normele de aplicație imediată înlătură incidența normelor conflictuale. În cazul acestora nu are semnificație care sunt prevederile legii străine deoarece luarea în considerare a dispozițiilor *lex fori* se impune în toate circumstanțele.²⁰⁷

- *Criteriile finalist.* Susținătorii acestei opinii afirmă că sunt norme de aplicație imediată acele norme care exprimă un interes social deosebit și care se aplică în principiu, pe teritoriul statului respectiv, persoanelor juridice, raporturilor juridice ce se au în vedere, ele înlăturând conflictul de legi. Deci, legea forului se aplică după propriile ei dispoziții. Cei care critică această opinie arată că nu se oferă un criteriu concret cu ajutorul căruia să se poată determina legile de aplicație imediată. Între aceste legi și cele care nu au asemenea caracter există numai o diferență de măsură și nu una calitativă.

În concluzie, literatura de specialitate²⁰⁸ precizează: „caracterizarea unei norme juridice ca fiind o normă de aplicație imediată nu se poate realiza decât prin analizarea fiecărei prevederi legale în parte, neexistând criterii bine conturate, care să poată fi luate în considerare pentru toate ipotezele. Criteriile finaliste și cele formaliste pot să fie folosite, ca repere totuși, de către organele de jurisdicție. Totodată, se poate observa că normele imperative care sunt și norme de aplicație imediată sunt întâlnite în principiu în materiile unde se oferă părților posibilitatea de a se desemna legea aplicabilă raportului juridic cu element de extraneitate.”

²⁰⁷ A se vedea, în sensul identității între normele de aplicație imediată și normele de ordine publică în dreptul internațional privat, V., Henze. *La réglementation française des contrats internationaux*, GLN, Paris, pp. 170-191 apud S., Deleanu. *Drept internațional privat. Partea generală*, Editura Universul Juridic, București, 2013, p. 78.

²⁰⁸ S., Deleanu. *Drept internațional privat. Partea generală*, Editura Universul Juridic, București, 2013, p. 78.

2.2. Definiția normei de aplicație imediată sau necesară

În literatura de specialitate „normele de aplicație imediată sau necesară” sunt definite ca fiind acele norme materiale, aparținând sistemului de drept intern al statului forului care, dat fiind gradul lor înalt de imperativitate, se aplică cu prioritate (imediat), unui raport juridic internațional (cu element extranietate), atunci când acel raport juridic are un anumit punct de legătură concret cu țara forului, excluzând în acest fel conflictul de legi și deci aplicarea în cauză a vreunei norme conflictuale.²⁰⁹

Literatura de specialitate franceză definește normele de aplicație imediată ca fiind normele a căror respectare este necesară pentru salvagardarea organizării politice, sociale sau economice a statului.²¹⁰

Art. 2566 alin. (1) C. civ. cu denumirea marginală ”Normele de aplicație imediată” dispune: „Dispozițiile imperative prevăzute de legea română pentru reglementarea unui raport juridic cu element de extranietate se aplică în mod prioritar. În acest caz, nu sunt incidente prevederile prezentei cărți privind determinarea legii aplicabile.”

Din dispozițiile alin. (1) ale art. 2566 din Codul civil observăm că, normele imperative aparținând legii forului (române) care reglementează un raport juridic cu element de extranietate se aplică în mod prioritar fiind exclusă aplicarea dispozițiilor din Cartea a VII-a din Codul civil care reglementează determinarea legii aplicabile.

În plan european normele de aplicație imediată sunt definite de art. 9 alin.(1) din Regulamentul Roma I²¹¹ ca fiind acele norme „a căror respectare este privită drept esențială de către o anumită țară pentru salvagardarea intereselor sale publice, precum organizarea politică, socială sau economică, în asemenea măsură, încât aceste norme sunt aplicabile oricărei situații care intră în domeniul lor de aplicare, indiferent de legea aplicabilă contractului în temeiul prezentului regulament”.

Se observă că normele de aplicație imediată constituie excepția de la regula aplicării normelor conflictuale în raporturile de drept internațional privat.

Normele de aplicație imediată sunt, în principiu, luate în considerare atât în cazul raporturilor juridice interne, cât și în cazul raporturilor juridice cu element de extranietate.

În doctrină și practica judiciară au fost considerate norme de aplicație imediată prevederi legale referitoare la: operațiunile valutare, domeniul concurenței, protecția consumatorilor, ocrotirea salariaților care încheie contracte de muncă.²¹²

În general normele de aplicație imediată stabilesc domeniul propriu de aplicare în cazul raporturilor juridice cu element de extranietate, prin referire la un criteriu teritorial (*domiciliul sau reședința unei persoane, locul încheierii unui act juridic ori a*

²⁰⁹ D.-Al., Sitaru. *Drept internațional privat*, Editura Lumina Lex, București, 2001, p. 38

²¹⁰ Ph., Francescakis. *Quelques précisions sur les lois d'application immédiate de leurs rapports avec les règles de conflit de lois* în *Revue critique de droit international privé*, 1966, pp.1-12.

²¹¹ Regulamentul (CE) Nr. 593/2008 al Parlamentului European și al Consiliului din 17 iunie 2008 privind legea aplicabilă obligațiilor contractuale (Roma I).

²¹² A se vedea D., Holleaux. J., Foyer. G., de Geouffre de la Pradelle. *Droit international privé*, pp. 322-323 apud S., Deleanu. *Drept internațional privat. Partea generală*, Editura Universul Juridic, București, 2013, p. 76.

săvârșirii unui fapt juridic locul situării unui bun) și mai rar în funcție de criteriul naționalității (cetățeniei).

Organele jurisdicționale sunt cele care stabilesc în practică care sunt normele de aplicație imediată dar, în anumite situații legiuitorul este cel care dispune că anumite norme juridice sunt de aplicație imediată.

În literatura de specialitate se pune întrebarea: Organele de jurisdicție trebuie să ia în considerare norme străine de aplicație de imediată?

Art. 2566 din C. civ. alin. (2) prevede: „Pot fi aplicate direct și dispozițiile imperative prevăzute de legea altui stat pentru reglementarea unui raport juridic cu element de extraneitate, dacă raportul juridic prezintă strânse legături cu legea aceluia stat, iar interesele legitime ale părților o impun. În acest caz, vor fi avute în vedere obiectul și scopul acestor dispoziții, precum și consecințele care decurg din aplicarea sau neaplicarea lor.” Deci, alin. (2) al art. 2566 din Codul civil ne răspunde la această întrebare arătând că există și posibilitatea aplicării normelor imperative care aparțin *lex causae* (legii altui stat) pentru reglementarea unui raport juridic cu element de extraneitate, dacă raportul juridic prezintă strânse legături cu legea aceluia stat iar interesele legitime ale părților o impun dar, condiția este de a avea în vedere obiectul și scopul acestor dispoziții, precum și consecințele care decurg din aplicarea sau neaplicarea lor.

Art. 9 alin. (2) din *Regulamentul Roma I* prevede: „Prezentul regulament nu restrânge aplicarea normelor de aplicare imediată din legea instanței sesizate.” Din acest aliniat rezultă că, normele de aplicație imediată din legea instanței sesizate au prioritate în raport cu dispozițiile imperative ale legii contractului sau cu normele de aplicare imediată străine.

Art. 9 alin. (3) din *Regulamentul Roma I* dispune: „Este posibilă aplicarea normelor de aplicare imediată cuprinse în legea țării în care obligațiile care rezultă din contract trebuie să fie sau au fost executate, în măsura în care aceste norme de aplicare imediată antrenează nelegalitatea executării contractului. Pentru a decide dacă aceste dispoziții să fie puse în aplicare, se ține cont de natura și de obiectul acestora, precum și de consecințele aplicării sau neaplicării lor.” Din aceste dispoziții reiese că normele de aplicare imediată ale legii țării în care obligațiile care rezultă din contract trebuie să fie sau au fost executate, în raport cu dispozițiile imperative ale legii forului dacă prin aceste norme de aplicare imediată antrenează nelegalitatea executării contractului dar trebuie să se țină seama de natura și de obiectul acestora, precum și de consecințele aplicării sau neaplicării lor.

Doctrina²¹³ în unanimitate apreciază că, în condițiile existenței a numeroase norme de aplicație imediată în cadrul sistemelor juridice ale statelor, ar fi dificil să se susțină ideea ignorării acestora de către organele de jurisdicție. Prin asemenea, norme se asigură, în principiu, ocrotirea unor interese private, iar neaplicarea lor ar putea să constituie un indiciu al unei poziții potrivnice față de obiectivele urmărite de către legiuitorul străin la adoptarea normelor respective. Or, scopurile avute în

²¹³ S., Deleanu. *Drept internațional privat. Partea generală*, Editura Universul Juridic, București, 2013, p. 78.

vedere de către legiuitorul străin pot să fie asimilate celor urmărite la edictarea normelor de aplicație imediată ale forului.

De altminteri, nu s-ar justifica, bunăoară, nesocotirea normelor străine de aplicație imediată adoptate pentru protecția consumatorilor dacă interesele protejate prin acestea au relevanță în cauză. În plus, luarea în considerare a normelor străine de aplicație imediată creează un climat favorabil punerii în practică de către organele de jurisdicție străine în contextul cooperării pe plan internațional, a normelor de aplicație imediată ale forului.²¹⁴

În situația în care norma de aplicație imediată aparține *lex causae* literatura de specialitate²¹⁵ face următoarele precizări:

- *Lex causae* va fi luată în seamă de către organul de jurisdicție deoarece norma conflictuală a forului trimite la sistemul de drept străin în ansamblul său;

- În anumite situații norma de aplicație imediată poate să nu cuprindă în domeniul său faptele care sunt aduse în atenția organului de jurisdicție. Ca atare, *lex causae* va conține o altă reglementare aplicabilă raportului juridic cu element de extraneitate;

- În situația în care norma de aplicație imediată aparținând *lex causae* nu exclude luarea ei în considerare referitor la raportul juridic dedus judecării organul de jurisdicție va trebui să hotărască dacă norma de aplicație imediată respectivă va pusă în practică în acel litigiu. Spre exemplu, în situația în care *lex causae* este legea franceză, organul de jurisdicție va fi necesar să stabilească dacă reglementările legale privitoare la clauzele de indexare se aplică – în circumstanțele în care prin aceste dispoziții se urmărește evitarea creșterii inflației – contractelor care se execută în întregime în afara Franței;

- În anumite situații norma de aplicație imediată aparținând *lex causae* poate să intre în conflict cu o norma de aplicație imediată a forului. În această situație va avea prioritate norma de aplicație imediată a forului întrucât aceasta exprimă interesele economico-sociale deosebite ale țării organului de jurisdicție;

- În situația în care norma de aplicație imediată a forului care se află în conflict cu norma de aplicație imediată aparținând *lex causae* va fi înlătuată dacă aceasta contravine ordinii publice de drept internațional privat a țării forului.

Normele de aplicație imediată care nu aparțin *lex causae* sunt reglementate în diverse acte normative cum ar fi: Convenția UNESCO *asupra măsurilor ce urmează a fi luate pentru interzicerea și împiedicarea operațiunilor ilicite de import, export și transfer de proprietate a bunurilor culturale*²¹⁶ care conține prevederi referitoare la respectarea mutuală de către statele contractante a interdicțiilor pe care pot să le instituie referitor la exportul bunurilor culturale; Convenția UNIDROIT *privind bunurile culturale furate sau exportate*

²¹⁴ A se vedea H., Batifol. P., Lagarde. *Traite de droit international prive*, tome I, LGDJ, Paris 1993, pp. 124-130.

²¹⁵ S., Deleanu. *Drept internațional privat. Partea generală*, Editura Universul Juridic, București, 2013, p. 79.

²¹⁶ Adoptata de Conferința ONU pentru Educație, Știința și Cultura la Paris din 14 noiembrie 1970 și ratificată de România prin Legea nr. 79/1993 publicată în M. Of., Partea I, Nr. 268 din 19.11.1993

*illegal*²¹⁷ se aplică, între altele, bunurilor culturale scoase de pe teritoriul unui stat contractant cu încălcarea legislației sale prin care se reglementează exportul de bunuri culturale; etc.

4.4. ALTE NORME APLICABILE RAPORTURILOR JURIDICE CU ELEMENT DE EXTRANEITATE

Normele conflictuale sunt înlăturate și în situația în care normele materiale au fost unificate printr-o convenție internațională. În această situație nu există conflict de legi deoarece se aplică normele din tratatul respectiv pe care le numim norme materiale uniforme. Spre exemplu, art. 33 alin. (1) din *Regulamentul (CE) al Consiliului nr. 44/2001 din 22 decembrie 2000*²¹⁸ (așa numitul Bruxelles I) *privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială* dispune că: „O hotărâre pronunțată într-un stat membru este recunoscută de celelalte state membre fără să fie necesar să se recurgă la vreo procedură specială”.

Normele materiale uniforme sunt luate în considerație doar dacă organul de jurisdicție investit cu soluționarea litigiului aparține statului care a ratificat convenția internațională. Spre exemplu în cazul *Tratatului dintre România și Ucraina privind asistența juridică și relațiile juridice în cauzele civile doar organul de jurisdicție român sau ucrainian are competența de a soluționa litigiul ivit între un cetățean român și unul ucrainian. Per a contrario* organele de jurisdicție din țări terțe vor rezolva litigiul raportându-se la normele conflictuale proprii.

Există situații în care organele de jurisdicție ale statului care a ratificat convenția internațională aplică dispozițiile acesteia ca urmare a trimiterii realizată de norma conflictuală din sistemul de drept al țării respective. Spre exemplu, conform art. 2612 C. civ., „*Legea aplicabilă obligației de întreținere se determină potrivit reglementărilor dreptului Uniunii Europene.*”

²¹⁷ România a ratificat *Convenția UNIDROIT privind bunurile culturale furate sau exportate ilegal*, adoptată la Roma la 24 iunie 1995, prin Legea nr. 149 din 24 iulie 1997, publicată în Monitorul Oficial nr. 176 din 30 iulie 1997.

²¹⁸ JOCE, L 12 din 16 ianuarie 2001. Actele juridice comunitare pot fi consultate la adresa: <http://eur-lex.europa.eu/fr/index.htm>.

4.5. LEGEA APLICABILĂ

Legea la care trimite norma conflictuală este sistemul de drept cu care face legătura prin punctul de legătură.

În literatura de specialitate există așa cum precizăm și la începutul secțiunii două curente: un prim curent²¹⁹ care susține că *lex causae* este al treilea element al normei conflictuale și prezintă o importanță „capitală” atunci când legea aplicabilă este legea străină și un al doilea curent care susține că *lex causae* nu este element structural al normei conflictuale (îndiferent dacă este în discuție o lege română sau o lege străină). În acest sens se arată că sistemul de drept la care norma conflictuală trimite prezintă o însemnătate deosebită în dreptul internațional privat deoarece determinarea acestuia constituie finalitatea normei conflictuale, iar în temeiul său se reglementează în principiu, raportul juridic cu element de extraneitate. Acest sistem de drept se numește „*legea aplicabilă*” sau „*legea cauzei*” (*lex causae*).

Autorii elevațieni admit că structura normei conflictuale conține 3 elemente:

- raportul de bază;
- punctul de legătură sau indicile de localizare;
- sistemul de drept desemnat sau autoritatea competentă.²²⁰

Raportul de bază înglobează în mod abstract și pentru un număr nedeterminat de cazuri, situații aproximativ identice existente în sisteme de drept diferite. Punctul de legătură este elementul prin care raportul de bază intră în relații cu un sistem de drept, iar al treilea element este *lex causae*.²²¹

4.6. SFERA RAPORTURILOR JURIDICE CU PRIVIRE LA CARE POT EXISTA NORME CONFLICTUALE²²²

Normele conflictuale există doar în acele materii în care pot să apară conflicte de legi admițându-se luarea în considerare și aplicarea legii străine.

În materie penală, administrativă, fiscală, etc., care sunt guvernate în exclusivitate de legea forului, nu pot exista norme conflictuale.

²¹⁹ F., Knoepfler. P., Schweizer. *Precis de droit international privé*, Editura Staempfli&CIE Sa, Berna, 1990, p. 94 apud. O., Ungureanu. C., Jugustru. A., Circa. *Manual de drept internațional privat*, Editura Hamangiu, București, 2008, p. 50.

²²⁰ O., Ungureanu. C., Jugustru. A., Circa. *Manual de drept internațional privat*, Editura Hamangiu, București, 2008, p. 50.

²²¹ F., Knoepfler. P., Schweizer. *Precis de droit international privé*, Editura Staempfli&CIE Sa, Berna, 1990, pp. 81-82; pp. 85-87 apud. O., Ungureanu. C., Jugustru. A., Circa. *Manual de drept internațional privat*, Editura Hamangiu, București, 2008, pp. 50-51.

²²² D., Lupașcu. D., Ungureanu. *Drept internațional privat*, Editura Universul Juridic, București, 2012, p. 28.

Întrebări și teme de control

1. Ce se înțelege prin conținutul dreptului internațional privat?
2. Cum este definită norma conflictuală?
3. Care sunt izvoarele normelor conflictuale?
4. Prezentați și explicați structura normei conflictuale.
5. Ce se înțelege prin conținutul normei conflictuale?
6. Să explice și să înțeleagă legătura normei conflictuale.
7. Prezentați și analizați punctele de legătură.
8. Dați exemple de puncte de legătură.
9. Ce înțelegeți prin norme materiale?
10. Ce norme mai pot fi aplicate raporturilor juridice cu element de extraneitate?
11. Care este legea aplicabilă raportului juridic cu element de extraneitate?

Bibliografie obligatorie

- Diaconu, Nicoleta. *Drept internațional privat. Curs universitar*, Ediția a VI-a, Editura Universitară, București, 2013, pp. 52-67.
- Deleanu, Sergiu. *Drept internațional privat. Partea generală*, Editura Universul Juridic, București, 2013, pp.56-84.
- Ungureanu, Ovidiu. Juguștru, Călina. Circa, Adrian. *Manual de drept internațional privat*, Editura Hamangiu, București, 2008, pp.45-72.
- Sitaru, Dragoș, Alexandru. *Drept internațional privat. Partea generală. Partea specială. Normele conflictuale în diferite ramuri și instituții ale dreptului privat*, Editura CH Beck, București, 2013, pp. 8-25.

Lecția 5.

NATURA, AUTONOMIA ȘI METODELE DREPTULUI INTERNAȚIONAL PRIVAT

Obiective specifice:

- Să înțeleagă și să explice natura dreptului internațional privat;
- Să înțeleagă și să explice autonomia dreptului internațional privat;
- Să înțeleagă și să explice metoda normelor conflictuale;
- Să înțeleagă și să explice metoda normelor materiale.

5.1 NATURA DREPTULUI INTERNAȚIONAL PRIVAT

1. Aspecte privind natura dreptului internațional privat în literatura de specialitate străină

Doctrina europeană la sfârșitul sec. XIX și începutul sec. XX acordă o importanță deosebită lămuririi naturii juridice a dreptului internațional privat răspunzând următoarelor întrebări:

- disciplina drept internațional privat este de drept intern sau de drept internațional?;
- aparține dreptul internațional privat dreptului privat sau dreptului public?;
- este dreptul internațional privat o ramură de drept sau nu este dreptul internațional privat ramură de drept?²²³

Prima și cea mai veche problemă legată de stabilirea naturii dreptului internațional privat: drept public sau drept privat.

Friedrich Karl von Savigny în lucrarea *System des heutigen Romischen Rechts* susține *natura de drept privat și de apartenență la dreptul intern al fiecărui stat a dreptului internațional privat fiind justificată atât prin particularismul soluțiilor conflictualiste, din judecarea litigiilor de către tribunale naționale și reglementarea condiției juridice a străinului prin norme statale interne, expresie a suveranității de stat, cât și de calitatea subiectelor de drept: persoane fizice și persoane juridice de drept privat.*²²⁴

Pasquale Fiore se detașează net de opinia majorității autorilor din epoca sa susținând că *dreptul internațional privat este distinct atât de dreptul civil - care reglementează raporturile juridice de drept privat între indivizi din interiorul statului - cât și de dreptul*

²²³ P., Lerebours-Pigeonniere. Yvon, Loussouarn. *Droit international privé*, Dalloz, Paris, 1962 pp. 63-67 apud. I.,P., Filipescu. A.,I., Filipescu. *Tratat de drept internațional privat*, ediție revăzută și adăugită, Editura Universul Juridic, București, 2005, pp. 51-52; B., M., C., Predescu. *Drept internațional privat*, Editura Universitaria, Craiova, 2002, pp. 154-160; E., Ungureanu. A.,C., Tătar. *Drept internațional privat. Partea generală actualizată*, Editura Lumen, Iași, 2014, pp.25-28.

²²⁴ B., M., C., Predescu. *Drept internațional privat*, Editura Universitaria, Craiova, 2002, p.154.

*internațional public - care reglementează raporturile dintre state - considerând astfel, dreptul internațional privat o disciplină de sine stătătoare.*²²⁵

F. Laurent consideră că, *dreptul internațional privat rămâne o ramură a dreptului public în ciuda diferențelor dintre reglementările relative referitoare la raporturile dintre state și cele dintre indivizi în relațiile internaționale. Raportând dreptul internațional privat la dreptul civil consideră că dreptul internațional privat are un caracter extern, în timp ce dreptul civil are un caracter intern.*²²⁶

Juriștii din Țările de Jos au afirmat natura de drept privat a dreptului internațional privat prin definiția pe care o dau dreptului internațional privat: *”ansamblul principiilor care determină legea aplicabilă fie relațiilor juridice între persoane aparținând unor state diferite sau teritorii diferite, fie actelor făcute în țară străină, fie, în toate cazurile unde apare problema aplicării legii altui stat pe teritoriul unui stat”.*²²⁷

Armand Laine susține *natura de drept privat și de drept intern a dreptului internațional privat* precizând că *”dreptul internațional privat reglementează raporturile ce se încheie între state privind interesele subiectelor private de drept, cu ocazia conflictului de legi.”*²²⁸

Andre Weiss consideră dreptul internațional privat ramura a dreptului intern prin definiția pe care o dă dreptului internațional privat *”ca ansamblul de reguli aplicabile soluționării conflictelor ce pot să apară între suveranități datorită legilor interne și intereselor private ale naționalilor”*, el susține natura de drept public al acestuia.²²⁹

Alberic Rolin consideră că *”există un drept general, care cuprinde reguli stabilite de toate statele, cum ar fi locus rigid actum, iar pe de altă parte un drept internațional local sau special ce cuprinde soluțiile date de fiecare stat în privința raporturilor internaționale dintre indivizi, remarcând faptul că dreptul internațional privat, nu are un caracter universal, el limitându-se la dreptul pozitiv al fiecărui stat.”*²³⁰

F. Surville și F. Arthuys au definit dreptul internațional privat ca *„ansamblul principiilor care se aplică între popoare și subiectele aparținând diverselor popoare”.*²³¹ Astfel, ei au împărtășit opinia integrării dreptului internațional privat în dreptul internațional public cât și ideea că dreptul internațional privat nu este o ramură de sine stătătoare, considerând reglementările de drept privat doar un aspect a reglementărilor de drept public.

²²⁵ B., P., Fiore. *Droit international prive*, Durand -Pedone Lauriel, paris, 1975, p.3 apud B., M., C., Predescu. *Drept internațional privat*, Editura Universitaria, Craiova, 2002, p. 154.

²²⁶ F., Laurent. *Droit civil international*, Bruxelles-Paris, 1880-1881 apud B.,M.,C., Predescu. *Drept internațional privat*, Editura Universitaria, Craiova, 2002, pp. 154-155.

²²⁷ T., M., C., Aser. Alphonse Rivier. *Elements de droit international prive* B.,M., C., Predescu. *Drept internațional privat*, Editura Universitaria, Craiova, 2002, p. 155.

²²⁸ A.Laine. *Introduction on droit international prive*, Tome I, paris, Librairie Cotllion, 1888, p.1 apud B.,M., C., Predescu. *Drept internațional privat*, Editura Universitaria, Craiova, 2002, p. 155.

²²⁹ B., M., C., Predescu. *Drept internațional privat*, Editura Universitaria, Craiova, 2002, p. 155.

²³⁰ B., M., C., Predescu. *Drept internațional privat*, Editura Universitaria, Craiova, 2002, p. 155.

²³¹ F., Surville. F., Arthuys. *Cours Elementaire de droit international prive*, Rousseau, Paris, 1910, p.3 apud B.,M., C., Predescu. *Drept internațional privat*, Editura Universitaria, Craiova, 2002, p. 155.